

[Weikop.]

lette ministeren ikke at skulle træffe den endelige afgørelse i sager, der angår ministerens eget administrationsområde. Alene bevidstheden om, at ankenævnets afgørelser umiddelbart kan indbringes for domstolene, vil måske også føre til, at tilliden til ankenævnsafgørelserne bliver så stor, at disse kun undtagelsesvis vil blive indbragt for domstolene. I hvert fald vil utilfredsheden med, at administrationens højeste chef selv træffer den endelige afgørelse i sager indenfor sit eget administrationsområde, være fjernet.

Også på et andet punkt har vi søgt at lette ministeren arbejdet. I øjeblikket er det sådan, at handelsministeren føler sig forpligtet til at komme til vareforsyningsudvalget ved overførsel af varer både fra bunden liste til friliste og omvendt. Se, vi foreslår en bestemmelse om, at handelsministeren kun med tilslutning af vareforsyningsudvalget kan føre varer fra frilisten til den bundne liste; hermed er ministerens forpligtelse klart fastslået, så der aldrig kan opstå misforståelser, samtidig med at ministeren frit kan overføre varer til friliste. Det ligger altså i ministerens egen hånd, om ministeren vil forelægge sådanne sager for vareforsyningsudvalget, samtidig med — og det vil jeg gerne gentage — at det klart slås fast, at vareforsyningsudvalget skal give sin tilslutning til, at der overføres varer fra friliste til bunden liste. Men selv en sådan klargørelse er blevet afslået, endskønt man skulle synes, det var i alles interesse at fastlægge ministerens beføjelser og gøre dem både så vide og så afgrænsede, at der ikke vil kunne opstå nogen tvivl om deres rækkevidde. Men det vil man altså ikke gå med til. Man vil se tiden an. Se, vi så også tiden an, da denne lovgivning sidst var til behandling, og det gjorde vi, fordi handelsministeren gav tilsagn om at søge unødvendige restriktionsbestemmelser fjernet fra loven, når den kom til behandling igen, som tilfældet er nu. Dette er som bekendt ikke sket, og derfor har vi set os nødsaget til at

stille underændringsforslag; ellers er vi nemlig bange for, at tiden løber fuldstændig fra loven.

Vi har som allerede sagt bestræbt os for med vore ændringsforslag at gøre loven mere tidssvarende. Heroverfor siger man, at der kan ske så meget, og det skal jeg selvfølgelig ikke bestride. Der kan ske meget, men det kan der på alle områder, hvor vi lovgiver, og vi lovgiver dog ikke for, hvad der kan ske i fremtiden, men vi lovgiver under hensyn til den udvikling, der har fundet sted. Skulle der ske noget uforudset, ja, så må regeringen og folketingsrådet træffe de nødvendige beslutninger og foranstaltninger.

Vi har ikke foreslået nødvendige bemyndigelser fjernet. Vi erkender, at eksport og import stadig er præget af så ekstraordinære forhold, at der må være mulighed for regulering, og vi erkender, at der må være bemyndigelse til at regulere betalingsforholdet overfor udlandet. Men når det er sagt, mener vi ganske vist også, at administrationen af de beføjelser, ministeren nødvendigvis må have, bør ske i pagt med de skiftende forhold. Jeg vil iøvrigt gerne slå fast, at ministeren gennem vore ændringsforslag får alle de bemyndigelser, der er nødvendige og påkrævede, og flere synes vi ikke at folketingsrådet, som forholdene ligger, skal afgive. Bemyndigelser på dette område betyder jo, at folketingsrådet i nogen grad fraskriver sig indflydelse på de vilkår, erhvervene og forbrugerne må underkaste sig, og bl. a. ud fra den betragtning vil jeg anbefale, at man tilslutter sig de af venstre og konservative stillede underændringsforslag.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg kan anbefale flertalsindstillingen og ændringsforslaget til § 1, som er stillet af hele udvalget og tiltrådt af ministeren. Jeg kan derimod ikke anbefale at stemme for de underændringsforslag, som er stillet af mindretallet, venstre og konservative. Det er mig ikke muligt at finde den højere visdom i den omskrivning af § 1, som mindretallet foreslår. Der står det samme som i den gældende lovs